

deret, & quam primum vinceretur in p[re]lio, quod illi voluptas inferret, nisi fortitudo praberet illi vires ad superandas illecebras; & timor nolmet contemnendis obiectis...

Illuminatio, & benedictio quibus utitur in hac consecratione...

Ratio, quam Templi fabricata cum nostris habent animabus, deprehenditur ex reliquis ceremoniis, quae servantur in consecratione duplicis hujus generis Templorum...

Quemadmodum cum Sancto Bernardo animadvertimus, animam nostram fieri Dei Templum, ubi consecratur, per eandem consecrationem, quae in Templis dedicandis servatur...

Templa nostra loca sunt, ubi offertur Deo nova legis sacrificium, ut notatis, sicut in lege veteri Templum Salomonis unicus erat locus, ubi liceret offerre Deo sacrificia...

Ut Ministrorum fungamur officio, necesse non est ingredi in Ecclesiam, neque alia, nisi nosmet ipsos, Templi inventum offerre sacrificia, quot sunt cupiditates, quae in nostro corde excitantur...

Ecclesia ab ipsa consecratione constituta sit, ut dicitur: Domus mea, domus vestra...

si vultis est. (Matth. 21.) Hac omnium populorum sententia est, nimirum alicui templum edificandum. Quodcumque tandem illud sit, effecere videlicet apum locum ad invocandum, atque implorandum opem in necessitatibus suis...

Si oratio non aliud est, quam sanctum animae commercium cum Deo, & Dei cum anima, Christianus cogitare ne potest, Deum in se permanere modo ita particulari, & reali, quin cum eo colloquatur, quin saltem saepe ad illum confugiatur...

Mihi videtur Samaritanis in praesentiarum nobis dicere posse, quod olim Samaritanae mulieres respondit querenti aerum in templo Jerusalem, an in monte, ubi Patriarcha veteres sacrificaverant, divina Majestas potest adoranda; tempus jam venisset, quo oratio a locorum discrimine nequaquam pendere deberet...

Templa post consecrationem suam destinata sunt verbi Dei, quod ibi praedicatur, & auditur. Minus hoc proculdubio dignum est eo nomine, quod gerunt, Templum esse domum Dei, ubi de Deo verba sunt, ubi resonant incessanter Dei laudes...

Animus hujus pro virtutum consecrationis, quam in Baptismo receperunt, repraesentare debent consecrationem templorum: hinc quidem procul esse debent a profanis mundi usibus, & ab iis omnibus, qui illas possunt inquinare...

Nobis saepe dicitur, dum effectus templi qui deo sunt dedicati...

Cum animus sit templum Dei, ubique hunc orare possimus...

Templa post consecrationem destinata sunt verbi Dei.

Communione nostrae baptismi recipientes presentem debent esse templi post dicationem...

madmodum lapides, atque cimenta, unde hoc templum edificatum est, antea neutra erant per se, ut ex his fieret Palatium, vel templum, sed per Pontificis consecrationem, ab omni usu communi sublata fuerunt...

stri proculdubio sancta exardesceret iracundia, contra hanc profanationem, quam hominum iustitia cognoscere velle: ad avertendam a cervicibus populi totius Domini ultionem. Heu! quid ergo erit de templo vivente, quod Deus ibi habitaturus sibi delegit? Parietur ne Deus corpus, & animam Christiani, quae illius Templi facta sunt per consecrationem adeo sollemnem...

DE INDULGENTIIS, ET JUBILAEO.

M O N I T U M.

Atis non est, scire filium Dei Ecclesiae suae, videlicet Apostolis, eorumque successoribus, ac praecipuis Ministris concessisse potestatem dimittendi peccata, quocumque, & quantumcumque fuerint: sed persuasum nobis etiam esse debet, Salvatoris misericordiam se extendisse etiam ad remittendas penus peccatis nostris...

De hoc argumento loquentes non abstinemus, quae a nobis dicta fuerunt Tomo secundo Bibliothecae nostrae Concionatorum; neque attingemus disputationes, turbas, eastemque hereses, quae duobus posterioribus saeculis oborte sunt per occasionem Indulgentiarum, sed verba faciemus tantum de inestimabili beneficio Dei erga Ecclesiam suam concedendis huic talem potestatem...

De hoc argumento loquentes non abstinemus, quae a nobis dicta fuerunt Tomo secundo Bibliothecae nostrae Concionatorum; neque attingemus disputationes, turbas, eastemque hereses, quae duobus posterioribus saeculis oborte sunt per occasionem Indulgentiarum...

DE INDULGENTIIS, ET JUBILAEO.

Haec semper fuit catholicorum fides, Dei filium Ecclesiae suae concessisse potestatem solvendi peccatorem penitentem non solum a vinculis peccatorum per merita Passionis J. C. quae illi applicatur in Penitentiae Sacramento, verum etiam a vinculis poenae, quam subiturus est in hac, vel in altera vita, ut divina satisfactio iustitiae propter peccata ab illo post baptismum commissa...

erant concedenda. Quae in Tertulliano, Noratiano, aliorumque nonnulli, qui his adhaeruerunt, quae adeo recto rationis sensu abhorrebat, quin hunc ipsum abutum esse verere admitterentur, ut si fieri posset ex agro Ecclesiae Iulium convellerent, quod bonis officibus frugibus, ipsas impugnant Indulgentias, contra quas impotentiter infatiscunt, non videntes se per voluntariam caritatem pravum usum, in quem conversi possunt, quantumcumque in religione Sacra, & sancta sunt, nemini conferre jus succedendi, ac inveniendi in re Sacram, quae impie abutatur. Hoc ipsum fecit auctor schismatis, & haereticus de qua sermo est in hac occasione. Ex historia Ariana.

A Tertulliano alisque Patribus, qui secundo saeculo, vel sub illo preter propter tempus vixerunt, doctores, Penitentiam morem laudare, custodire ad carceres eorum, qui in aeternum erant subituri, illos obsecrari, ut serent ab illis meritis subeundarum passionum participes; ita, ut cum Penitentem opportunis, impromptuque precibus obtinere poterant Epistolae, quibus testarentur, se penitentibus gratiam hanc concessisse, has statim ad Episcopos deferbant, quas Praefules recipiebant in subsecrationem poenarum Canoniarum, quae illis fuerant impostae. Videmus S. Paulum ita se gessisse cum incesto Corinthio, & ad praesens Ecclesiae Corinthiana dimissis illi partem poenarum, quae illi fuerant impostae, & Apostolus ille testatur se se fecisse quantum Domini Ministrum, repraesentantem eisdem J. C. personam, & per eam potestatem, quam ab eodem receperat. Ergo Indulgentia non est nova institutio, qualem faciunt heretici, inferre tantummodo possunt illius usum hodierna die esse paulo frequentiore, quod Ecclesia, apud quam est thesauri hujus depositum, modo censuit necessarium, quo primus christianissimus servor intepuit, ut magis, imaque excitet christianos ad Penitentiam, & ad peccata sua in hac vita expandi; quod se per satisfactionem hanc commendatam, quo nomine S. Cyprianus illam appellat. Non per momenta temporis, sed compassio gratia mixtatur. Auctor Sermonum in omnia argumenta.

Quem suum allinere poteris, auditores, ignavia vestra, si ad tanta haec curanda mala negligitis remedium adeo facile, quod cum morbi diuinitate vobis condonat dolores, quos vobis afferret aliorum pharmacorum acriborum multitudine. Si vobis prolixae, ac alperae subeunda essent poenae; si in pane, & aqua vobis omnibus vitae vestrae diebus esset jejunandum, si in cinere, & cilicio lugendum, omnia bona vestra in pauperum victum infundenda, si sanguinis vestri pars effundenda per instrumenta, quae indultiosa caritas tot sanctis Penitentibus sufficit; insignis etiam esset gratia vobis tempus, ac spatium permittere expandi in hac vita peccata, potius quam expectare aliam, in qua panis Deus tamquam Juxes severus, & irritatus. Paterat iustus hie Juxes a vobis omnes has exigere satisfactioes; & esset adhuc...

Quid olim fecerunt christiani ad peccatorum veniam obtinendam.

Indulgentia sunt remedia facilia, & saluta.

Indulgentiarum probatus a Summo Pontifice, & Concilio.

Aboluit, qui obsecravit in hac Indulgentiarum distributione.

